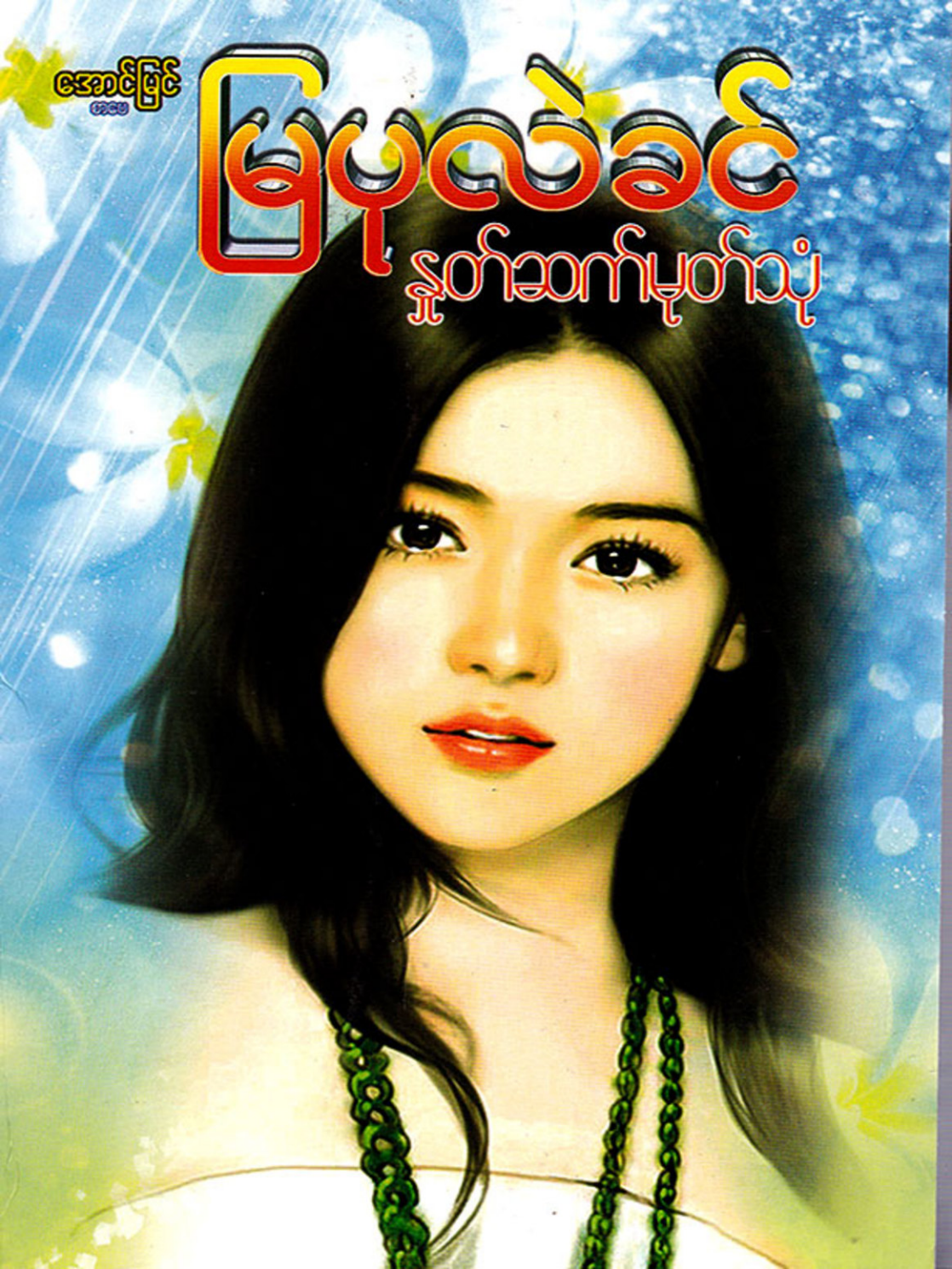

အောင်မြင်
မဂ္ဂဇင်း

မြပုလဲခင်

နှုတ်ဆက်မှုတ်သုံ

အခန်း(၁)

နောက်ကကားက ဟွန်းတီးကာ လမ်းတောင်းနေသည် ။ မိုးနီလာ မ
ကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည် ။

မကျေနပ်မှုက အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှ စတင်ခဲ့သည် ။ အလုပ်ကို
လက်ကြောတင်းအောင်တော့ မလုပ်ချင်၊ အခွင့်အရေးကျတော့
ယူချင်ကြသည် ။ မိန်းမသားအုပ်ချုပ်တာဆိုပြီး ပမာမခန့် လုပ်ချင်ကြ
တာလား။

မိုးနီလာက ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်ပြီးသား ...

မိုးနီလာ၏ မျက်နှာကို သံမဏိမျက်နှာဖုံး စွပ်ထားပြီးသား ...၊ ဒါ
တောင် အကဲစမ်းချင်ကြသေးသည် ။

"တိတိ ... တိတိ ... တိတိ"

"တောက် .. ဒီကား .. ကျော်သွားပါလား"

လင်ခရူဇာစီးပြီး တစ်လမ်းလုံးကို အပိုင်စီးချင်နေတာလား ..။ ဆိုင်
ကယ်လ်ကို ကပ်ကျော်ဖို့ ရာ တစ်စီးမက နှစ်စီးတောင် 'က'ပြီး ကျော်လို့
ရသေးသည် ။

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဆိုင်ကယ်လ်ကို မိုင်ကုန်တင်လိုက်သည် ။

"မပေးတော့ဘူးကွာ .. လမ်း"

ဒင်း ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။

မိုးနီလာ ရွတ်ချင် လာပြီဆိုလျှင် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့။ ဆိုင်ကယ်လ်စီးကတော့ မိုးနီလာအတွက် ထမင်းစားရေသောက်ကျွမ်းကျင်ပြီးသား။

"တီတီ .. တီတီ .. တီ.. တီ .."

ဒင်းကလည်း အားကျမခံ လိုက်လာသည် ။

"မဟုတ်တော့ပါဘူး .. ဒီကား"

မိုးနီလာ အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ရာဘာခြံထဲ မောင်းချလိုက်သည် ။

"ဟော့တော်..."

ရာဘာတောထဲ လိုက်လာသည် ။ ကိုယ့်ခြံဆိုတော့ မဟူ။ နောက်ကြည့်မှန်က ကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးနှစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်မှာ ဒရိုင်ဘာက ရေဘင်မျက်မှန် တပ်ထားသည် ။ ဘေးမှ လူက ဘာမှ မတတ်။ မျက်နှာက မဲ့ခွက်ခွက် .. မသားနား။

ခြံအလုပ်သမားများကို လှမ်းမြင်ရသောနေရာတွင် ရာဘာတောထဲ မောင်းချသွားပြီး ဆိုင် ကယ်လ်ကို ရပ်လိုက်သည် ။

ကားက လိုက် လာပြီး မလှမ်းမကမ်း၌ ကပ်ရပ်လိုက်သည် ။

မိုးနီလာ ဟဲလ်မက်ခ်ကို ချွတ်ကာ ဆိုင်ကယ်လ်လက်ကိုင်၌ ချိတ်လိုက်ပြီး ခါးထောက်လိုက်ကာ လင်ခရူဇာပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် သင်္ကေတသားများကို မိုက်ကြည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"မိုး .. ရာဘာခြံ ထင်တယ်"

ရေဘင်မျက်မှန်တပ်ထားသော သင်္ကေတသားက မိုးနီလာကို စတင်

မေးခွန်းထုတ်လိုက် သည် ။

မိုးနီလာက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ..။

"ဟုတ်တယ် ဘာကိစ္စ"

"ဂုဏ်ရောင်ကုမ္ပဏီကပါ၊ ရာဘာကုန်ကြမ်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မိုးနဲ့ လာဆက်သွယ်တာပါ"

"အလုပ်ကိစ္စဆို မိုးရုံးခန်းကို အရင်ဆက်သွယ်ပါလား"

အလုပ်ကိစ္စဆိုတော့ မိုးနီလာ အသံနှုန်းကို အနည်းငယ် ပြန်နှိမ်ချလိုက်ရသည် ။ ကုန်ကြမ်းတွေ များများ ဖြုန်းနိုင်မယ့် စက်ရုံတစ်ခုသာ ရလိုက်၊ မိုးနီလာတို့ က သထုံခရိုင်တစ်ဝိုက် ရာဘာစိမ်း အားလုံးကို ချုပ်ပစ်လိုက်ရုံသာရှိတော့သည် ။

"ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ ဒေါ်မိုးနီလာ မရှိရင် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးဆိုလို့ ရာဘာခြံရှိရာ တမင်လိုက်လာတာ"

"မိုးနီလာကို ကျွန်မမှန်း ရှင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

"ခင်ဗျားအလုပ်သမားတွေက ဆိုင်ကယ်လ်နံပါတ်နဲ့ ခင်ဗျားပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောလိုက်လို့ ..."

တော်တော် စိတ်ချရတဲ့ ဟာတွေ၊ စောင့်ခိုင်းထားပြီး ခြံထဲ ဖုန်းဆက်လိုက်လျင်လည်း ရသည့် ကိစ္စ၊ တော်တော်ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ဟာတွေ။

မိုးနီလာ မိမိဝန်ထမ်းများကို အတော်စိတ်ပျက်သွားသည် ။

"ကိုင်း .. ဒါဖြင့် ကြပါ။ အလုပ်ကိစ္စက အခုပဲ ပြောချင်တာလား"

"ဖြစ်ပါတယ် ဒီက ဒေါ်မိုးနွယ်ဦး သမီးကြီးထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ရှင်ကကောဟု မေးချင်သော်လည်း မမေး။ နောက်အလုပ်ကိစ္စပြော
လျှင် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရမည့် ကိစ္စပဲ။

မိုးနီလာ အိုက်တင်ခံလိုက်သည် ။

မိုးနီလာဘဝမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် သကောင့်သားများ အပေါ် စိတ်ဝင်
စားမှု မထားနိုင်ခဲ့သည် မှာ ကြာပြီ။

ခု တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိမိအနီးသို့ ဘွားခနဲ ရောက်လာသော သ
ကောင့်သားကြီးက ဆွဲဆောင်မှု အင်မတန်ရှိသော .. ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွ
မ်းရှိသော .. ထုထုပြီး ခရာချင်စရာ ပုံစံမျိုး၊ မျက်နှာက ချောမောသလို ခ
န္တာကိုယ်ကလည်း ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ယောက်ျားပီသသော အချိုးအ
ဆက် လှပသည့် ခန္တာကိုယ်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ထားသည် ။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ
က ခေတ်မီသောလူကြီးလူကောင်း၏ စတိုင်မျိုး ...။

ရင်ခုန်သံဧည့် ဆိတ်သုန်းနေခဲ့သော မိုးနီလာ၏ ရင်ထဲ မြင်းရိုင်းတို့
၏ ခုန်ပေါက်သံစဉ်လှိုင်းတို့ ညံလေပြီ။

"ကျွန်တော် ဂုဏ်ရောင်ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဂုဏ်ရော
င်ပါ"

မိုးနီလာရင်ထဲ လေဆင်နှာမောင်း ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်သွားလေပြီ။

"ကျွန်တော့်ဖခင် ဦးဂုဏ်ရှိန်က ဒေါ်မိုးနီလာရဲ့ မိခင် ဒေါ်မိုးနွယ်ဦးကို
စာနဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေလည်း ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ အဓိကက
တော့ ဖခင်လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စက အဓိကပါ။ နောက်မှ
အလုပ်စကားပြောကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

မိုးနီလာရင်ထဲ အခုမှ ရှင်းသွားသည် ။

"ဒီလိုလား ..၊ စောစောက ပြောပါလား"

"လမ်းမှာ ဟွန်းတောင်းပြီး ဆိုင်ကယ်လ်ကို ရပ်ခိုင်းတာပါ"

"အိမ်ကိုသွားနှင့် လည်း ရရဲ့ သားနဲ့ ကျွန်မက ဘယ်သိမှာ လဲ"

"ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စကို လောသွားလို့ ပါ"

"ကိုင်း .. ဆရာတို့ လောတာကနောက် ကျွန်တော်ဗိုက်ဆာလှပြီ၊ တစ်လမ်းလုံးလည်း ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊ ထမင်းဆိုင်တွေက .. သန့်မှာ မဟုတ်ဘူး မစားချင်ဘူးဆိုလို့ မနည်း .."

"ဖက်တီး .. မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း"

မိုးနီလာအရပ်ရပ်ကို နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည် ။ ဤဧည့်သည် တွေက အိမ်မှာ တည်းမည့် အနေအထားမျိုးရှိနေသည် ။

မတတ်နိုင် .. ၊ မေမေဧည့်သည် ဆိုတော့လည်း အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားကာ ဧည့်ဝတ်ပြုရပေမည်ပေါ့။

"ဒီလိုဆို အိမ်ကိုပဲ သွားကြရအောင်၊ ဖြစ်ရလေ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာမယ့်အစား အိမ်ကို တန်းသွားရင် .. အခုလောက်ဆို ရှင်တို့ စားပြီး သောက်ပြီးလို့ တစ်ရေးတောင် နှပ်နေလောက်ပြီ"

"အစားအသောက်နဲ့ အအိပ်က အရေးမကြီးပါဘူး ဒေါ်မိုးနီလာ၊ ကျွန်တော်ထင်တာက ဒေါ်မိုး နီလာ မိခင်ပါ ဒီမှာ ရှိမယ်ထင်လို့ "

"မေမေက လေးဘက်နာရှိတယ်၊ အလုပ်ကိစ္စဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး .. ကျွန်မပဲ၊ ကဲပါလေ ဦးဂုဏ်ရောင်တို့ ကျွန်မဆိုင်ကယ်လ်နောက်က သာ လိုက်ခဲ့ပါ"

မိုးနီလာ အီးလေးဆွဲမနေချင်၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန် .. သွားသုတ်သုတ်၊

လာသုတ်သုတ်၊ ထုံးစံ အတိုင်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်ရောက်သွားပြီး နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ တန်းမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

လိုက်ခဲ့ကြပေတော့ ကိုဧည့်သည် တို့ ...။

မိုးနီလာကို အမှီလိုက်နိုင်မယ့်ယောက်ျား ခပ်ရှားရှားထဲရှင်ပါရင် တော့ ...။

မိုးနီလာ စိတ်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည် မှာ သေချာသည်။ ။

မိုးနီလာ ယခုကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မခံစားခဲ့ရသည် မှာ ကြာနေ လေပြီ။

ထိုခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းမှာ ဂုဏ်ရောင်ကြောင့် ပေလား။

ဝန်ခံပါသည်။ ။

ဂုဏ်ရောင်ဆိုသော သကောင့်သားသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ထိုစိတ်ဝင်စားမှုသည် ဂုဏ်ရောင်သည် လူပျိုလူလွတ် ဖြစ်မှ သာလျှင် အခွန်ရှည်ကြာ သွားနိုင်သည် ကိုတော့ မိုးနီလာ ခွဲခြားသ ဘောပေါက်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မှန်တန်းပင် သူ့ပုံစံအတိုင်း ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်နှင့် ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ထွက်ချလာရာ ...

နောက်မှ သကောင့်သားတို့ ကားပေါ် အလျင်အမြန်တက် မနည်းပြ န်ကျေပြီး .. အမြီးဖျား လေးလောက် လှမ်းမြင်ရသော မိုးနီလာဆိုင်ကယ် နောက် အတင်းလိုက်ချရလေတော့သည်။ ။

အခန်း(၂)

မိုးနီလာ ဆိုင်ကယ်ကို ပေါ်တီကိုအောက်ထက် ကျော်လွန်ပြီး ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ဧည့်သည် ကား ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရပ်နိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။ ။

"ဒေါ်စိန် .. ရွှေစာ ဧည့်သည် တွေ ပါလာတယ်၊ မေမေအပေါ်ထပ်မှာ ဆို သွားခေါ်ခဲ့၊ ညီညာ ထမင်းပွဲ အမြန်ဆုံး ပြင်ဟေ့၊ ငါလည်း မစားရသေးဘူး သုံးယောက်စာ"

မိုးနီလာ၏ ခေါင်းလောင်းနှင့် တူသော အသံကျယ်က အိမ်အရှေ့ခန်းမှာ ပင် ဟိန်းထွက်လာသည်။ ။ မအော်လို့ က မရ။ မိုးညီညာကလည်း အိမ်အိမ်၊ အလုပ်သမားတွေက ပက်ကျိ။

ဒီအိမ်မှာ အားလုံးကို မီးထိုးပေးနေရသူက မိုးနီလာတစ်ယောက်တည်း ...။

"ကိုင်း ဦးဂုဏ်ရောင်တို့ ကြွပါ။ ဒီမှာ တည်းမှာ လား၊ တည်းခိုခန်း တည်းမလား"

ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး မေးလိုက်သည်။ ။ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း၊ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ကောင်းသည်။ ။

အလားသဏ္ဌာန်တူပင် ဧည့်သည် ကလည်း ...

"ဒီမှာ ပဲတည်းဖို့ ဖေဖေက မှာ လိုက်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ... အန်တီဒေါ်မိုး

နွယ်ဦးအတွက် စာပါ"

အတော် မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲသည့် ဧည့်သည် ပဲ၊ ရွယ်တူ မိန်းမပျို
လေးတွေနဲ့ ပါလားလို့ လည်း အားနာမည့် ပုံမပေါက်။

"ဒါဖြင့်လာ ထိုင်ကြဦး"

စာကိုလှမ်းယူပြီး အပေါ်ထပ်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆင်းလာသည့် မိခင်
ကို ပြေးတွဲကာ ...

"ဦးဂုဏ်ရှိန်သားတဲ့ ၊ မေမေ စာလည်း ပေးလိုက်တယ်"

"အရှိန်သားကိုး ..."

မိခင်မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည် ကို မိုးနီလာ အံ့အားသင့်စွာ တွေ့လိုက်
ရသည် ။ ဝင်းသွားတာမှ မှီရသည့် မျက်နှာမျိုး ..

ဂုဏ်ရောင်က မတ်တတ်ရပ်ကာ လှေကားနားအထိ လာကြိုသည် ။

"အရှိန် အရပ်အမောင်းနဲ့ အနီမျက်နှာပေါက်နဲ့ ဆိုတော့ ငါ့သားက
လူချောလူခန့်ကြီးပဲ၊ ထိုင် .. ထိုင် .. သား.."

တော်ရုံတန်ရုံလူပျိုတွေ အိမ်ကိုလာရစ်သည့် အခါ မျက်နှာသာ မပေး
တတ်ဘဲ ဆီလိုအပေါက်ရှာသည့် အပြစ်မျိုး ရှာတတ်သည့် မိခင် ယခု
တော့ မျက်နှာသကာလူးလျက် ကျေနပ်နေပုံ။

မိုးနီလာက မိခင်ကိုထိုင်စေပြီး လက်ထဲ စာထည့်ပေးလိုက်သည် ။

"အကြီးမ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်ပါ
ကွယ်၊ သားတို့ ကားနဲ့ လာတော့ ညောင်းညာနေရောပေါ့"

"ရပါတယ်အန်တီ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ စာဖတ်ပါဦး .. ဒီမှာ အန်တီအ
တွက် ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေပါ"

"ဟယ် .. အများကြီးပဲကွယ်၊ အရှိန်တို့ ကတော့လေ စာဖတ်လိုက်ဦး မယ်နော်"

မိခင်က စာကို အရင်ဖတ်သည် ။ မိုးနီလာအနားမှာ မနေနိုင်... ဟို လူ့ဩဇာပေး၊ ဒီလူ့ဩဇာ ပေး လုပ်ရသည် ။

ဘောင်းဘီ တကားကားကိုလည်း မချွတ်နိုင်သေး၊ ဆိုင်ကယ်က ခြံ ထဲသွားလာသည့် အခါ လွတ်လပ်သည် ။
ယောက်ျားအလုပ်သမားတွေကြား သွားဟယ်လာဟယ်နှင့် ဆိုတော့ ...
ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီကိုသာ မိုးနီလာ ဝတ်လိုက်ရတာ ... လွတ်လပ်သည် ဟု ထင်သည် ။

အိမ်မှာ နေချိန်က မရှိသလောက်ပင်။

"အဟင်း .. အရှိန်နဲ့ အနီတို့ က ရာဇဝင်ကြွေးဆပ်ဖို့ မမေ့သေးဘဲကိုး ၊ သား.. ဂုဏ်ရောင်နော်၊ ဒီသူငယ်ကကော"

"ကျွန်တော့်ညီဝမ်းကွဲ .. ဖက်တီးခေါ် ဇော်လေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ .. အန်တီ၊ ကျွန်တော် ဇော်လေးပါ၊ ခိုင်းစရာရှိ ခိုင်းပါ"

"ဧည့်သည် ကို မခိုင်းပါဘူးကွယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေ၊ အလုပ်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲသိပ် မထည့်ထားနဲ့ ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနေထိုင်ကြပါ၊ အန်တီတို့ အိမ်က မြင်တဲ့ အတိုင်း သမီးတို့ အဖေကလည်း မရှိ၊ သားယောက်ျားလေးကလည်း မရှိတော့ သားတို့ ရောက်လာတာကိုက တအားပေါ့ကွယ်"

မိခင်ကလည်း စကားက တတ်ပါဘိနဲ့ ၊ သကောင့်သားတွေကလည်း အလိုက်သိတတ်မည့် ပုံ မပေါ်။

ကိန်းကြီးခန်းကြီး နိုင်မယ့်ရုပ်မျိုး။

ဆိုင်ထမင်းဟင်း မစားချင်ရတာနဲ့ တည်းခိုခန်း မတည်းချင်ရတာနဲ့ ၊
ယောက်ျားတန်မဲ့ ဇီဇာ ကြောင်လွန်းတာတော့ မိုးနီလာ မကြိုက်ချင်...။

ထိုစဉ် မိုးညီညာ ထွက်လာသည် ။

မိန်းမချင်းပင် သမင်လည်ပြန် ငေးယူရသော အလှတရားတွေ စုဝေး
နေသည် မို့ မိုးညီညာကို သကောင့်သား ဧည့်သည် တို့ မျက်လုံးကျွတ်ကျ
မတတ် ငေးကြည့်ကြသည် ။

ခြေဖနောင့်နား ရောက်လုလု ဆံပင်ရှည်ကြီးက ပိတုန်းရောင် တော
က်နေသည် ။ ဖြူဖွေးဥနှစ် နေသော အသားအရေကလေးဝယ် သနပ်ခါး
ရေကျလေး လူးထားသည် က မြန်မာဆန်လွန်းလှသည် ။ စပို့ရှပ် ပန်းနု
ရောင်လေးနှင့် အနက်ပေါ်ပန်းနုရောင် အလုံးလေးများ ပါသော လုံချည်
က ချပ်ချပ်ယပ်ယပ်နှင့် ယခုခေတ် မော်ဒယ်ကိုယ်လုံးနှင့် မိုးညီညာ၏
အလှကို ပံ့ပိုးပေးနေသည် ။

"အငယ်မလေး မိုးညီညာတဲ့ ၊ အကြီးမကိုတော့ မိတ်ဆက်ပေးစရာ
မလိုတော့ဘူး၊ သားတွေတဲ့ အတိုင်း ကျားခင်စိန်လေ ..."

မိုးနီလာရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။

မိုးနီလာနှင့် မိုးညီညာကို ယှဉ်လိုက်လျှင် မေမေသည် ညီညာဘက်သို့
အမြဲ အလေးသာသည် ။

မိုးနီလာလည်း မိန်းမသားတစ်ယောက်ပေပဲ။ နွဲ့နှောင်းစွာ အေး
ဆေးစွာ သိမ်မွေ့စွာဖြင့် မှီခိုသူ တစ်ယောက်လို သက်တောင့်သက်သာ
နေချင်သည် ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ မိုးနီလာမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို မဦးဆောင်လျှင် "မိုး"
အိမ်ကြီးတစ်လုံး ယခုလို မားမားမတ်မတ် ဂုဏ်သရေရှိစွာ ရပ်တည်နေ

နိုင်ပါ့မလား။

ကျားခင်စိန်ရေဟု မေမေ ယခင်က ခေါ်ခဲ့၊ ပြောခဲ့တုန်းက မိုးနီလာ ဒီလောက်ခံစားရမှန်းမသိ၊ ယခု ကိုဧည့်သည် ရှေ့မှာ ပြောလိုက်ခြင်းအတွက် မိုးနီလာ အနာပေါ် တုတ်ကျသွားသည့် အလား ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။ ။

"ဪ.. ဒီကျားခင်စိန်မှ မခင်စိန်ရရင် တစ်အိမ်သားလုံး ထမင်းတောင် စားရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုင်း .. ညီညာ ပြင်ပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ .. ပြင်ပြီးပါပြီ မမ"

"လာ .. ဒါဖြင့် ကိုဂုဏ်ရောင်နဲ့ ကိုဖက်တီးထ၊ ဪ ညီညာ ဧည့်သည်တွေအတွက် ပြင်ထား တဲ့ အခန်း သွားကြည့်လိုက်ဦး၊ လိုအပ်တာ လုပ်ပေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့.."

မိုးညီညာကတော့ တကယ့်သိုးငယ်လေးလိုပါပဲ။ အပြစ်ကင်းစင်သော ရိုးသားသည့် ညီမလေး အပေါ် မနာလို ဝန်တိုစိတ်တွေများ သိပ်ဖိစီးသွားသလား၊ ကိုဧည့်သည် တို့ မျက်ဝန်း မိုးညီညာအပေါ် ကျရောက်နေခြင်းကို မိုးနီလာ အရှုစိမ့်နိုင်တာတော့အမှန်ပင်။

"ရတယ် .. ရတယ်၊ ဒေါ်စိန် သေသေချာချာ ပြင်ထားပြီးပြီ၊ ညီညာလည်း မစားရသေးဘူး မှတ်လား၊ တစ်ခါတည်း စား လိုက်လေ"

ဒေါ်စိန်က အလိုက်ကန်းဆိုးမသိစွာ ကြားဝင်ပြောသည် ။ တစ်အိမ်သားလုံးက သိုးငယ်လေးလို မိုးညီညာကို ဝိုင်းချစ်ကြသလောက် ပြောစရာရှိ ပက်ခနဲ လုပ်စရာရှိ ဝုန်းဒိုင်းနှင့် အပေါက်ဆိုးသည် ဟု ကွယ်ရာတွင် ကင်ပွန်းတပ်ခံရသော မိုးနီလာကိုတော့ ရွံ့ကြောက်ဖြစ်နေကြသည်

ထင့်။

"ဟင့်အင်း.. ရတယ် ညီညာ နောက်မှ စားမယ်၊ ညီညာပဲ သွားကြည့် ပေးမယ်၊ ဒေါ်စိန်ပဲ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးလိုက်ပါနော်"

အသံကလေးကအစ ဆည်းလည်း သံကလေးလို သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသော မိုးညီညာအပေါ် ကြည့်သော ကိုဧည့်သည် အကြည့်ဝယ် စိတ်ဝင်စားမှုတွေ တွေ့လိုက်ရသည် ။

မိုးနီလာ သက်ပြင်းခိုးချလိုက်သည် ။

မိုးညီညာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လာလျှင် ဘယ်အရာမဆို မိမိကပဲ အရှုံးပေးရအလျော့ပေးရမည်ကို သိရှိပြီးသား ဖြစ်နေပါလျက်။

နှလုံးသားရေးရာမှာ တော့ အနိုင်ရလိုက်ချင်ပါသေးသည် ။

သို့သော်လည်း ...

အခန်း(၃)

"ခဏလာထိုင်ပါဦးအငယ်မ၊ သမီးအစ်ကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအောင်"

မိခင်ကခေါ်မှ မိုးညီညာက ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း ဟန်ပန်မျိုးနှင့် သိမ်မွေ့စွာ လှမ်း လာပြီး မိခင်ဘေးနားက ဆက်တီဝယ် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်သည်။ ။

နန်းဆန်လှသည့် အလှဟု ဧည့်သည် က မှတ်ချက်ချမချတော့ မိုးနီ လာမသိ၊ မိမိကတော့ မှတ် ချက်ချသည်။ ။

"ကျွန်မ ရာဘာစက်ရုံ ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ရှင်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စတော့ ကျွန်မပြန်လာမှ ပြော တာပေါ့"

မိုးနီလာ တမင်ပင် ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ မကျွမ်းခင်က ဝေးဝေးနေ တာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။ ။ ဂုဏ်ရောင်ဆိုသော သကောင့်သားအပေါ် စိတ် ဝင်စားမိသောစိတ်ကို ချစ်စိတ်သို့ မကူးပြောင်းမီ ရှောင်နေလိုက်လျှင် ကိစ္စပြတ်မည်ဟု မိုးနီလာက တွက်ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ ။

"နေပါဦး ဒေါ်မိုးနီလာ၊ ကျွန်တော်ပါ တစ်ခါတည်း လိုက်ပါ့မယ်"

"ဟင် .. ရှင် မနားတော့ဘူးလား"

"မနားတော့ပါဘူး၊ နေ့လယ်နေ့ခင်း နားချိန်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မရှိခဲ့တာ ကြာပါပြီ"

"ဒီလိုဆို မေမေ .. ညီညာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ"

"အေးပါ အလုပ်လောဘကြီးသူ နှစ်ယောက်ကကော စကားစပြတ်ပြီလား"

မိခင်စကားကို မိုးနီလာ မသိကျိုးကျွန် ပြုလိုက်သည် ။

ဂုဏ်ရောင်ကသာ ..

"ဟုတ်ကဲ့ မိုးညီညာက အငယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေပါပြီ"

"နီလာထက် သုံးနှစ်ငယ်တယ်၊ နီလာနဲ့ သားက ရွယ်တူပဲ တစ်ခုတည်း ဖွားတာထင်တယ်"

"ကျွန်တော်က ဝါဆို"

"ကျွန်မက သီတင်းကျွတ်ဆိုတော့ ရှင် သုံးလလောက်ပဲကြီးတာပါ၊ ရွယ်တူပဲပေါ့"

မိုးနီလာက ဖြတ်ပြောလိုက်သည် ။

ဂုဏ်ရောင်က ပြုံးကာ ..

"လတော့ ငယ်တာငယ်တာပါပဲ မဟုတ်လား။ ဒေါ်မိုးနီလာ"

"ဘယ်နဲ့ ဒေါ်မိုးနီလာ နေရတာလဲ သားရဲ့ ၊ နီလာဖြင့် နီလာပေါ့"

"အို အလုပ်လုပ်ရမှာ က အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ ဒေါ်မိုးနီလာပဲ ခေါ်တာကောင်းမယ် ဦးဂုဏ်ရောင်"

"ဒေါ်မိုးနီလာ သဘောပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ .. ညီမလေး မိုးညီညာကိုတော့ ညီညာလို့ ပဲခေါ်မယ်၊ ကျေနပ်ရဲ့ လား ညီညာ"

"ကိုကို ဂုဏ်ရောင် သဘောလေ"

ကြည့်စမ်း သွားစွယ်တန်းလေးတွေက ညီညာစွာ ဝင်းလက်ပြီး ချစ်စဖွယ်အပြုံးနှင့် ပြောလိုက်ပုံက အပြစ်ကင်းစင်လွန်းလှလေသည်။ ။ ပြီးတော့ အလှတွင် အယဉ်ဆင့်စေသည် မို့ သကောင့်သား ဂုဏ်ရောင် ငေးမကြည့်ပဲ မနေနိုင်။

"ဘယ့်နှယ် ကိုကိုဂုဏ်ရောင်နေရတာလဲ အငယ်မရယ်၊ သမီးမှာ လည်း အစ်ကိုရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ ၊ ကိုကိုပဲ ခေါ်လိုက် မောင်နှမတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြနော်"

"ဖေဖေနဲ့ မေမေကလည်း အဲဒီလိုပဲ မှာ လိုက်တယ်အန်တီ၊ သူတို့ လည်း လာကြဦးမှာ ပါ"

"အေးလေ လာရမှာ ပေါ့၊ သူတို့ လာမှ ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ ရှိနေသေးတာပဲ"

မိုးနီလာ စိတ်မရှည်ချင်တော့။

"ဦးဂုဏ်ရောင် ဒီနေ့ဦးဦးမှာ လား၊ မလိုက်ရင်လည်း နေခဲ့တော့"

ဂုဏ်ရောင်က ပြုံးကာ ထလိုက်သည်။ ။

"ဦးဦး .. ဖက်တီးကော လိုက်မလား"

"မလိုက်တော့ဘူး၊ ဗိုက်လေးပြီး အိပ်ချင်နေပြီ၊ ညီညာလက်ရာက တယ်ကောင်းတာကိုး"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ပဲ သွားရအောင်လား၊ ဒေါ်မိုးနီလာ"

"အကျင့်ပါတယ်၊ ရှင့်ကားရှင်မောင်း ကျွန်မကားကျွန်မမောင်းမယ်"

နေ့ခင်း နေအပူကြောင့် ဆိုင်ကယ်လ်ဖြင့် မသွားတော့ဘဲ ဟိုင်းလက်ဆပ်ဖ်ဖြင့်သာသွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟာ .. အကြီးမကလည်း မဟုတ်တာ၊ တစ်လမ်းထဲ တစ်ခရီးတည်း သွားရမှာ ကို ကားနှစ်စီးနဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး"

"ဒါဖြင့် ရှင့်ကားထားခဲ့၊ ကျွန်မကားနဲ့ ရှင်လိုက်ခဲ့"

သူစိမ်းယောက်ျားမောင်းသောကားပေါ် စွေခနဲလိုက်ပါသွားရအောင် မိုးနီလာ မပျော့ညံ့။

ဂုဏ်ရောင်က...

"ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးမောင်းတဲ့ ကားကို မစီးတတ်ဘူး"

"ဒါဆို ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကားကိုပဲ ရှင်မောင်းပေါ့၊ ကျွန်မ ဇိမ်နဲ့ စီးရုံပဲ ရှိတာပေါ့"

အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် ကားသော့ကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။

ဂုဏ်ရောင်က ကားသော့ကို အမိအရ ဖမ်းယူပြီး မိုးနီလာနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေသည် ။

ဖက်တီးက ခေါင်းတခါခါနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"အန်တီ သမီးနှစ်ယောက်က စရိုက်တစ်မျိုးစီပဲနော်"

"အကြီးမက လူပေါင်းစုံနဲ့ ဆက်ဆံနေရတော့ .. ပုံစံပြောင်းသွားတာပါ။ သူ့အဖေသာ ယခု ထက်ထိ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် နီလာဟာ ညီညာထက်တောင်မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့လိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ထိုစကားကို မိုးနီလာ မကြားလိုက်ပါ။

ကားနောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဂုဏ်ရောင်အောင့်သက်သ

က် ခံလိုက်ရသည် ။

"နေရာသိတယ်မဟုတ်လား၊ စောစောကလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်း၊ နေဦး .. မြို့ထဲက ‘မိုး’ ရုံးခန်းကို အရင်သွား၊ အဲဒီမှာ ရှင်လိုချင်တဲ့ စာရင်းဇယားတွေရှိတယ်"

"နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် ဘာကိုလိုချင်သလဲ၊ ခင်ဗျားသိလို့ လား ဒေါ်မိုးနီလာ"

"သိတယ်လေ၊ ရှင် ရာဘာကုန်ကြမ်းလိုချင်တာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်လောက်လိုချင်လဲကော သိသလား"

"ဒါကတော့ ရှင်မှ မပြောသေးတာ၊ ကျွန်မ ဘယ်သိမှာ လဲ"

မိုးနီလာ ဂုဏ်ရောင်ဖြင့် ဘုဘောက်ကျနေခြင်းဖြင့်
ဂုဏ်ရောင်အပေါ် စိတ်ဝင်စားစိတ်ကို ချိုး နှိမ်လိုက်ရသည် ။

ဂုဏ်ရောင်ရောက်လာခြင်းသည် ရာဘာအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုတည်း မဟုတ်နိုင်၊ အခြားကိစ္စ ပါလိမ့်မည်ကို မိခင်မျက်နှာပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိုးနီလာသိနေသည် ။

"တန်တစ်ရာရအောင် ခင်ဗျားရာဘာခြံက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါ့မလား"

"တန်တစ်ထောင် ဖြစ်ပါစေ၊ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မရအောင် စုဆောင်းပေးမှာ ပေါ့၊ ကျွန်မ အတွက် အကျိုးအမြတ်ရှိမယ်ဆိုရင် ပြောတာပါ"

"အလုပ်လုပ်ကြတာပဲဗျာ၊ အကျိုးအမြတ်မရှိဘဲ ဖြစ်ပါ့မလား"

"သိရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါထက် ရှင်တို့ က ရာဘာစိမ်းတွေယူပြီး ဘာလုပ်

မှာ လဲ"

"လှိုင်သာယာမှာ ဖိနပ်စက်ရုံ ထောင်ထားတယ်၊ နောက်ဘောလုံးစက်ရုံကော၊ ရေနွေးအိတ်၊ လက်အိတ်ပါ မကျန်ဘူး"

"ဪ... စုံသားပဲ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လုပ်တာလား"

"ဖေဖေနဲ့ တွဲလုပ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ အခြားသားချင်းမှ မရှိတာ"

"တစ်ဦးတည်းသော သားပေါ့"

"ဟုတ်တယ် .. ဒါထက် ခင်ဗျားက ကျောင်းကို ဘာနဲ့ ပြီးတာလဲ"

"မြန်မာစာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စာရေးဆရာလုပ်မယ် ရည်စူးပါတယ်၊ ကျွန်မ စက္ကင်းရီး ယားမှာ ဖေဖေဆုံးတာနဲ့ အဝေးသင်ပြောင်းပြီး ဖေဖေလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ရတာပဲ...၊ ခင်ဗျား မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ"

"ညီညာကကော"

"သူက ဇူးမေဂျာနဲ့ ဒီနှစ်မှ ပြီးတာ၊ မော်လမြိုင် တက္ကသိုလ်မှာ ပဲပေါ့"

ကားထဲမှာ စကားလက်ဆုံကျကြသည်။

"ညီညာက အေးတယ်နော်၊ သူကော ခင်ဗျားကို ဝိုင်းမကူဘူးလား"

"ကူလည်း ဘာတတ်မှာ လဲ၊ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ရတဲ့ အလုပ်တောင် ပိုဦးမယ်၊ အိမ်တွင်းမှုပဲ လုပ်ပေါ့၊ အိမ်ရှင်မကောင်းဖြစ်အောင်ပဲ လေ့ကျင့်ပေးလိုက်တာ အေးရော"

"မိုးနီလာ စိတ်မရှည်ချင်တော့။ တမင် ဘုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ကောင်းပါတယ် မိန်းမဟာ မိန်းမပါပဲ၊ မိခင်ကောင်း အိမ်ထောင်ရှင် မကောင်းဖြစ်ရင် ပြီးတာ ပါပဲ"

စိတ်ထဲ မကျေမနပ်ဖြင့် .. ‘ဒါဖြင့် ရှင်ယူလိုက်ပါလား၊ ခုသွားယူလိုက်’ဟု ဘုတောနေလိုက်မိ ပြီး။

မပြီးနိုင်ဘူး၊ မိုးညီညာဇွီကာ ..

"ညီညာက တကယ့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ၊ အပြစ်ကင်းစင်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တခြားစီပဲ ..."

"ဟုတ်တယ် ကျွန်မက ကျားသစ်လိုပဲ၊ မြင်မြင်သမျှ ကုတ်ဖဲ့ချင်နေတာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး .. ဦးဂုဏ်ရောင် ရှင် ကျွန်မတို့ ဆီကိုလာတာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုထဲတော့ ဟုတ်တယ်မထင်ဘူး၊ အခြား ရည်ရွယ်ချက် ပါလားသေးတယ် မဟုတ်လား"

မိုးနီလာစိတ်ထဲ မထားတတ်သည့် ညဉ့်အတိုင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပင် မေးချလိုက်သည် ။

ပထမတော့ ဂုဏ်ရောင်က ကြောင်သွားသည် ။

နောက်မှ သဘောပေါက်ကာ ငါးခုပြီးပြီးပြီး...

"ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်သလဲ"

"ရှင်ကို ကျွန်မက မေးနေတာလေ၊ ရှင် ကျွန်မကို ပြန်မမေးပါနဲ့ ၊ ကျွန်မမေးတာပဲ ဖြေပါ"

"ဒီအတွက် ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားအမေ ခင်ဗျားကို ညရောက်ရင် ပြောပြလိမ့်မယ် .. ထင်တယ်"

"ကျွန်မထင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်မှာ ပါ၊ ရှင်က သိထားရက်နဲ့ များ မြဲစိစိ လုပ်နေရသေးတယ်၊ ပြောလိုက် ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့ လဲ"

"ဒါကတော့ ခင်ဗျားက ရဲရဲတင်းတင်း နားထောင်ရဲပေမယ့် ကျွန်

တော်က ခင်ဗျားရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်ပြီး မပြောတော့ပါဘူး"

အသည်းယားစရာ ကောင်းလောက်အောင် မထိခလုတ် ထိခလုတ် စကားမျိုး သုံးနှုန်းနေသော ဂုဏ်ရောင်ကို မိုးနီလာ မျက်မှောင်ချီကာ ...

"ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ရတယ်ရယ်လို့ တလွဲဆံပင်ကောင်းမနေနဲ့ ၊ ရှင်မပြောလည်း ကျွန်မ ရိပ်မိတယ်"

"သိရင်လည်း ပြီးတာပဲ"

ဂုဏ်ရောင်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အိတ်ထဲမှ မျက်မှန်ကိုထုတ်ယူကာ တပ်လိုက်သည် ။ မွန်း တည့်နေက တောက်လောင်နေသည် ။ မိုးနီလာ ကတော့ ဒီအပူလောက်ကို မမှုတော့ပြီ။

"ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဆံပင်ရှည် မထားတာလဲ"

"သနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်တာနဲ့ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာ တွေ တန်းစီရှိနေတယ်၊ ည ဘက်ရောက်လို့ ခေါင်းအုံးနဲ့ ခေါင်း ထိတွေ့ လိုက်တဲ့ အချိန်ဟာ ကျွန်မအိပ်ချိန် နားချိန်ပဲ"

မိုးနီလာလည်း သာမန်လူသားတစ်ယောက်ပဲ၊ သက်တောင့်သက်သာ နေချင်သည် ပေါ့၊ ဇိမ်နှင့် လောကကြီး၏ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်သည် ။ သို့သော် မိသားစု သုံးယောက် ၌ မိမိမလုပ်လျှင် ကျန်နှစ်ဦးက လှုပ်ရှားမှာ မဟုတ်၊ "ခြီးခြံချွေတာပြီး၊ ဘဏ်တိုးလေးနဲ့ ပဲ စားပြီး နေလိုက်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ ခြံတွေရယ် ရာဘာစက်ရယ်၊ ရောင်းသာပစ်လိုက်"ဟု ...

မိခင်ကတော့ သူ့ တတိယအရွယ်နှင့် ကိုက်ညီသော စကားပြောကာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနိုင် သည် ပေါ့..။

ဖခင်ကွယ်လွန်စဉ်က မိုးညီညာက ရှစ်တန်းမျှသာ ရှိသေးသည် ။ သူ့

ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ မိခင်၏ ကျန်းမာရေး၊ ဒါတွေအတွက် မိုးနီလာတို့ ဘဏ်တိုးနှင့် ထိုင်စားရုံဖြင့် ရနိုင်ပါ့မလား။

နောက် ဖခင်ကို မှီခိုနေသော အလုပ်သမားမိသားစုတွေအတွက် စားဝတ်နေရေး...

ဒါကို မိုးနီလာ ဥပေက္ခာပြုကာ ခြံတွေနှင့် ရာဘာစက်ရုံကို ရောင်းချပစ်လိုက်လျင် သူတို့ ထမင်းအိုးပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။

ငဲ့ကွက်မှုများ ဖြင့် မိုးနီလာ အနစ်နာ ခံခဲ့သည် ။ ပထမဦးဆုံး ပညာရေး၊ ဒေးတက်နေရာမှ အဝေးသင်သို့ ပြောင်းခဲ့ရခြင်း၊ စာရေးဆရာမလုပ်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကို စွန့်လွှတ်ကာ အလုပ်သမားတွေ သစ်ပင်သစ်သီးတွေကြားနှင့် ငွေစာရင်းဇယားနှင့် နိစ္စဓူဝ နပမ်းသတ်နေခဲ့ရသည် ။

"ဒေါ်မိုးနီလာ ကျွန်တော်မေးတာ မကြားဘူးထင်တယ်"

"ဟင် .. ရှင် ဘာမေးလိုက်တာလဲ"

"ကျွန်တော် ခင်ဗျား စုဆောင်းပေးနိုင်သမျှ ရာဘာစိမ်းတွေကို ရသလောက်ပေါက်ဈေးနဲ့ လိုချင်တယ်"

"ရှင့်စက်ရုံ ဒီလောက်တောင် ဖြုန်းနိုင်လို့ လား"

"ဖြုန်းနိုင်တာလည်း ဖြုန်း၊ အိတ်စိပ်လုပ်တန်တာလည်း လုပ်ပေါ့။ မြန်မာ့ရွှေဖြူက ကမ္ဘာ့ အလယ်မှာ ဈေးကွက်ရှိတယ်လေ"

"ကောင်းပြီလေ၊ သေချာရင် စာချုပ်ချုပ်တာပေါ့၊ ရှင့် Member တွေကကော သက်သေ အဖြစ်လက်မှတ်ထိုးဖို့ လိုဦးမလား၊ ကျွန်မဘက်ကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ တစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုတော့ ကျွန်မပြီးရင် ပြီးတယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က မန်းနေ့လျှင်ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် Chairman တွေ အပေါ် အလေးထားတိုင်ပင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးပြီးသမျှ အနေအထားကို ကျွန်တော် အချက်အလက်တွေ စုဆောင်းပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်မယ်"

"Member တွေနဲ့ Meeting ထိုင်မယ်၊ ပြီးမှ စရန်လာသတ်မယ်၊ စာချုပ်ချုပ်မယ် ဆိုပါ တော့"

"ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"ကောင်းပြီလေ ..၊ ကျွန်မ ကွာလတီ(အရည်အသွေး)ကောင်းမွန်တဲ့ ရာဘာစိမ်းတွေကိုသာ ရွေးစုဆောင်းပေးထားမယ်၊ ကျွန်မဘက်ကတော့ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိစေရဘူး"

"ကွာလတီကောင်းမကောင်း.. ကျွန်တော် အရင်စစ်ဆေးကြည့်ရတာ ပေါ့ဗျာ"

မိုးနီလာ မဲ့ကာ ပုခုံးတွန့်လိုက်ပြီး...

"High Boss တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရာဘာစိမ်းအချပ်တွေကို ကြည့်ရုံနဲ့ အရည်အသွေး ကောင်းမကောင်း သိနိုင်ပါ့မလား"

ဂုဏ်ရောင်က နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ရုံ ပြီးလိုက်ပြီးမှ ...

"အောက်သက်ကြေမှ အခြေခိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားအရဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အောက်ခြေက စပြီး အလုပ်သင်ပေးခဲ့တာပါ ဒေါ်မိုးနီလာ၊ ကားမောင်းမသင်ခင် ကားကိုအရင် ရေဆေး၊ ဆီပျောက် မီးပျောက် ကြည့်တတ်စေပြီးမှ ကားမောင်းသင်ပေးခဲ့တဲ့ အဖေ့လက်ထဲ ကြီးပြင်းလာတဲ့ သူပါ ဒေါ်မိုး နီလာ"

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရှင့်ကို ကျွန်မ မပြိုင်ရဲပါဘူး၊ ကျွန်မကတော့ အ

ဖေသေမှ လူ့လောက ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဝမ်းရေးအရ ဝင်ကရတဲ့ လူလို ဖြစ်နေတာကိုး"

မိုးနီလာ ဂုဏ်ရောင်အပေါ် တိတ်တခိုး အထင်ကြီးလေးစားမိသည်။ လမ်းပြစရာမလိုဘဲ ရာဘာခြံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် မောင်းသွားနိုင်သည်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်ရောင်သည် 'မိုး'ရာဘာစက်ရုံထဲဝင်ကာ ရာဘာရည်များကို ရာဘာစိမ်းအချပ်များ ထုတ်လုပ်ပုံအဆင့်ဆင့်ကို အသေးစိတ်လေ့လာပြီး လိုအပ်သော ဟာကွက်များကို ထောက်ပြပေးခဲ့သည်။

သူ့ကို တိတ်တခိုးငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းအခါခါချရသူမှာ မိုးနီလာပင် ဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော မိုးညီညာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဆိုလျှင် မိမိအတွက် အရှုံးဆိုတာ မိုးနီလာ သိရှိပြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ထင်သည့် အတိုင်း.. ညအိပ်ရာဝင်ချိန်၌ မိခင်ဖြစ်သူ အခန်းကူးပြောင်းပြီး

"မေမေ ဦးဂုဏ်ရှိန်စာထဲက ဘာတဲ့လဲ"

"အဲဒါ မေမေလည်း သမီးကို လာပြောမလို့ပဲ၊ အငယ်မကိုတော့ ပြောပြီးသွားပြီ"

"ဘာလဲ"

"သူ့သား ဂုဏ်ရောင်ကို လွှတ်လိုက်တာ အခြား မဟုတ်ဘူး"

မိုးနီလာ မိခင်စကားဆုံးအောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ...

"သမီးတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲက သူ့သား သဘောကျတဲ့ လူနဲ့ လ

ကံထပ်ပေးဖို့ မှတ်လား"

ဟု ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟင်.. သမီးက ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ၊ မောင်ဂုဏ်ရောင်ကများ "

"ပြောပါလိမ့်မယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ တစ်ခွဲသားနဲ့ ပါ"

ဂုဏ်ရောင်လည်း ဒီကိစ္စသိပြီးဖြစ်လို့ နေ့လယ်က မိမိအား မထိခလုတ် ထိခလုတ် စကားဖြင့် ရိုပါးခဲ့သေးသည် ဆိုတော့ သေချာသည်။ ။ သူက ရွေးချယ်သူ၊ မိမိတို့ ညီအစ်မက ရွေးချယ်ခံ။ နေပါစေ ... ယောက်ျားမရလို့ ဘာမှ မဖြစ်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်သည် ပဲ။ မိဖုရားမဖြစ်ပေမယ့် ဘုရင်မတော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

"ညီညာအတွက်က လင်ကောင်းရမှ ဖြစ်မှာ မေမေ...၊ ညီညာနဲ့ ပေးစားဖို့ သာ ပြောလိုက်"

မိခင်က ပြုံးကာ...

"မေမေလည်း ဒါပဲတွေးထားတယ်၊ သမီးကြီးအတွက်က မေမေ စိတ်ချရပြီးသား .. ညီညာ အတွက်သာ သိတဲ့ အတိုင်း သူက မေမေနဲ့ သမီးမရှိရင် လူ့လောကကြီးမှာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်း တယ်၊ ဒီတော့ ဂုဏ်ရောင်လိုလူမျိုးနဲ့ ဆို မေမေတို့ ဘာမှ ပူစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အရှိန်နဲ့ အနီကလည်း သမီးငတ်နေသူတွေဆိုတော့ ညီညာကို ချစ်ကြမှာ ပဲ"

မိုးနီလာရင်ထဲ ညီမအတွက် ဝမ်းသာမိသော်လည်း မိမိအတွက်တော့ ဖြင့် ရင်ထဲ နာကျင်လျက် ...

နှလုံးသား အရေးအခင်း၌ မိမိသည် ကံဆိုးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ကိုတော့ လက္ခဏာတွင် ပါရှိသည် ။ နှလုံးသားလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ စပါးစေ့တစ်ထောက် ကျွန်းခံနေကတည်းက သိရှိ

ပြီးသား။

"ဒါဆို ညီညာနဲ့ သဘောတူကြောင်းကိုသာ ပြန်လိုက်ပါလား မေမေ"

"အေး .. အေး"

မိုးနီလာ မိမိအိပ်ခန်းဘက်သို့ လေးလံသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ပြန်
လာခဲ့လေသည် ။

"ဦးဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ ရှင် ကျွန်မရဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ နှလုံးသားကို ပုတ်
နှိုးဖို့ ရောက်လာတာ လား.."

ဟု စိတ်တွင်း ကြေကွဲစွာ ရေရွတ်လျက် ...
